

det, der nu er indsat af Landsthinget. Det var denne Betragtning, som den ærede Justitsminister fremsatte, hvorfra jeg vilde forsøge at bringe ham bort; thi det maatte jo synes at være noget forunderligt, at vi, naar der blev taget ligesaameget Hensyn til Folkethingets Anskuelse, som til Landsthingets, da ikke skulde være tilbøjelige til at lempe os. — Jeg maa tilstaae, at det er gaaet mig ligesom den ærede foregaaende Taler; at jeg aldeles ikke har kunnet forstaae den høitærede Cultusminister. Han talte om Kirken og Kirkens Krav. Jeg antager, at den ærede Minister meente Folkekirken og Folkekirke's Krav, thi Andet veed jeg ikke, at vi her have med at gjøre; men Folkekirken har ikke noget som helst Krav i borgerlig Henseende. Her er Tale om en borgerlig Forpligtelse, der paahviler enhver Borger i vort Fædreland; her er ikke Spørgsmaal om, hvorledes han staar i christelig eller kirkelig Henseende, her er Tale om hans Forpligtelse som Borger i Staten, og her kan Folkekirken ikke komme og gjøre noget Krav af denne Natur gjældende. Hvem er det i det Hele taget, der skal afgjøre de Krav, som Folkekirken stiller op? Den høitagne Minister vil dog vel ikke sige, at han er Folkekirken, og at det, han mener, Folkekirken kan gjøre Krav paa, skulde være noget Givet; dette er aldeles ikke Tilfældet. Jeg antager, at Folkekirken fortiden ikke gjør noget andet Krav end det, som Folkekirke's Medlemmer, og da navnlig dens Medlemmer i Rigsdagen, ville gjøre gjældende. Naar man vil tale om Kirkens Krav paa noget anden Maade, kommer man ind paa et Gebeet, hvor man samler fuldstændig blinde. Jeg kan derfor ikke forstaae den ærede Cultusministers Betragtning, der stadig gif ud fra, hvad Kirken gjorde Krav paa. Jeg havde ikke tænkt paa at ville tage Ordet idag, thi man kan ikke sige noget Nyt i denne Sag, men jeg har dog troet, at de to Bemærkninger, jeg her har fremsørt, burde gjøres ligeoverfor de Udtalelser, der ere fremkomne fra de to ærede Ministre.

Formanden; For Forhandlingerne gaae videre, skal jeg meddele Thinget Udfaldet af den endelige Optælling af de afgivne Stemme-

fedler. Der var indsamlet ialt 79 Stemmesedler, hvoraf imidlertid 1 var blank og 1 ugyldig, fordi der paa den kun fandtes 4 Navne. Der blev saaledes 77 gyldige Stemmesedler, og det afgjørende Fleertal er altsaa 39.

Valgte ere samtlige 9 Medlemmer, nemlig: Carlsen med 68, H. M. Petersen med 66, Brun med 65, Müllen med 64, Fenger med 61, Hall med 60, Høgsbro med 57, Zahle med 56 og A. C. Hansen med 55 Stemmer. Efter disse havde: Fallesen 23, Bille 14, og Berg 11 Stemmer. De øvrige Stemmer vare saaledes spredte, at intet Medlem havde 10 Stemmer.

Vi gaae derefter tilbage til Forhandlingen af den foreliggende Sag. Den ærede Justitsminister har Ordet.

Justitsministeren: Jeg skal kun tillade mig en kort Bemærkning til det, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) har anført. Han meente, at jeg ikke havde Ret i den Paastand, at der ved Regjeringens Forslag var taget et ligeligt Hensyn til begge Things Anskuelser, ogsaa til Folkethingets Anskuelse, som efter hans Mening gif ud paa, at ingen Præst skulde paa Grund af denne sin Stilling være fritagen for at være Soldat, eller rettere sagt, saaledes som han uvilliede denne Anskuelse, gif den snarere ud paa, at Præsterne skulde tvinges til at være Soldater ligesaagodt som andre Statsborgere; denne Anskuelse, meente han, var ikke fket Fyldest ved Regjeringens Forslag. Naar Paastanden imidlertid formuleres saaledes, vil den ikke paa nogen som helst Maade kunne skee Fyldest ved Værnepligtsloven. Det ligger jo i denne Lovs Natur, at Værnepligten maa indskrænkes til en vis Aldersgrændse, der maa være en vis Aldersgrændse, udover hvilken det fornuftigviis ikke kan paalægges Noget at opfylde sin Værnepligt. Nu er det en Selvfølge, at Kirken kan fastsætte, at Ingen skal ordineres som Geistlig, inden han har naaet denne Aldersgrændse. Enhver vil let see, at naar Paastanden stilles saaledes op, saa kan ingen Værnepligtslov fyldestgjøre det, der efter den